

ผู้หญิงได้วันกับปัญหาประชากร

China With Demographic Problem

บัญญัติ สุขศรีงาม*

Buayut Suksringam

นับตั้งแต่สหประชาชาติได้มีแนวทางในการแก้ปัญหาเพื่อลดการเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของประชากรในประเทศต่าง ๆ ด้วยการขอให้ช่วยเพิ่มสิทธิสตรีให้กับผู้หญิงทั่วโลก เพื่อให้ผู้หญิงได้มีโอกาสได้รับการศึกษาสูงขึ้น มีตำแหน่งหน้าที่การงานที่ด้อยกว่าผู้ชาย รวมทั้งให้สามารถประกอบอาชีพที่เคยมองว่าเฉพาะผู้ชายได้อีกด้วย เช่น การเป็นนักบิน การเป็นวิศวกร เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ก็มุ่งหวังที่จะให้ผู้หญิงมีเวลาว่างลดลง จะเป็นการช่วยยืดอายุการสมรสอีกด้วย ยิ่งผู้หญิงสมรสช้าเพียงใดก็จะทำให้มีบุตรช้าตามไปด้วย และจำนวนบุตรที่มีก็จะไม่มากเหมือนในอดีต สิทธิสตรีดังกล่าวนี้สามารถทำได้สำเร็จในประเทศพัฒนาแล้ว โดยผู้หญิงมีโอกาสดัง ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมาก โดยเฉพาะในด้านการศึกษา ทำให้ผู้หญิงต้องออกไปทำงานนอกบ้านมากกว่าเดิม และสามารถประกอบอาชีพที่เลี้ยงตนเองได้ โดยที่ไม่ต้องเป็นภาระของผู้ชายหรือสามีในการเลี้ยงดูอีกต่อไป ถือได้ว่าเป็นการยืดอายุการสมรสได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้ผู้หญิงที่มีความรู้มาก ๆ ยังเมื่อการสมรส

ด้วยหรือจะเป็นโสดอย่างถาวร หรือถ้าหากไม่สามารถจะอยู่เป็นโสดได้ก็จะถ่วงเวลาการสมรสให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เดิมในแถบเอเชียก็จะพบในประเทศญี่ปุ่นและสิงคโปร์ แต่ในขณะนี้ได้พบว่าผู้หญิงของประเทศไต้หวันก็นิยมอยู่เป็นโสดมากขึ้น

ไต้หวันเป็นประเทศในทวีปเอเชียที่ได้รับยกย่องว่าสามารถพัฒนาประเทศจนเป็นประเทศอุตสาหกรรมใหม่ไปแล้ว ประชาชนได้รับการศึกษาสูงขึ้นไปเรื่อย ๆ ได้เพิ่มขึ้น จนเป็นแบบอย่างที่ประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายจะนำมาเป็นตัวอย่างของแนวทางการพัฒนาต่อไป แต่สิ่งที่เริ่มเกิดปัญหาของไต้หวันอย่างมากก็คือผู้หญิงเบี่ยงชีวิตรสมรส จะขออยู่เป็นโสดอย่างถาวรมากยิ่งขึ้นหรือไม่อย่างนั้นก็จะยืดอายุการสมรสให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากข้อมูลของสถาบันวางแผนครอบครัวของไต้หวันพบว่า ในอดีตรัฐบาลไต้หวันมีนโยบายลดอัตราการเกิดของประชากรให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และได้ประสบความสำเร็จตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา โดยมีอัตราการเกิดของประชากรต่ำกว่าเป้าหมายแล้ว (ร้อยละ 1.5) สิ่งที่ได้ไต้หวันได้รับแรงจูงใจเพื่อลดการเพิ่มประชากรที่สำคัญก็คือ การยืดอายุการสมรสนั่นเอง เป้าหมายจึงอยู่ที่กลุ่มวัยรุ่น รัฐบาล

* รองศาสตราจารย์ ภาควิชาจุลชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยบูรพา

พยายามชักชวนให้วัยรุ่นยุคใหม่ได้มีการสมรสในช่วงอายุที่เหมาะสมขึ้น เช่น ผู้หญิงควรสมรสเมื่ออายุ 25 ปี ส่วนผู้ชายก็ควรสมรสเมื่ออายุ 27 ปี เพราะจะทำให้มีวุฒิภาวะและหน้าที่การงานที่สามารถดูแลครอบครัวได้ดี

จากข้อมูลของกระทรวงมหาดไทยได้หวั่นพบว่า ในช่วงปี พ.ศ. 2523 ผู้หญิงมีอายุการสมรสโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 24 ปี แต่ในปี พ.ศ. 2537 ผู้หญิงจะสมรสเมื่ออายุประมาณไม่น้อยกว่า 28 ปี ส่วนผู้ชายจะสมรสเมื่ออายุประมาณ 31 ปี สำหรับผู้หญิงที่สามารถยืดอายุการสมรสให้ช้าออกไปได้นั้นจะเป็นผู้ที่ได้รับการศึกษาสูง จึงมีงานทำมีรายได้เป็นของตนเองสามารถพึ่งพาตนเองทางเศรษฐกิจได้แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องรีบสมรสเพื่อเข้ามาอยู่ในความดูแลของสามี นอกจากนี้ผู้หญิงได้หวั่นรุ่นใหม่ที่มีการศึกษาสูงยังมีแนวโน้มจะสมรสกับชาวต่างชาติมากขึ้น ส่วนใหญ่จะมีเหตุผลมาจากการเบื่อหน่ายประเพณีที่ล้าหลัง ซึ่งมักเกิดจากการคลุมถุงชน กล่าวคือ ในชีวิตชาวได้หวั่นถือว่าครอบครัวมีอิทธิพลอย่างมาก พ่อแม่จะมีส่วนบงการชีวิตลูกสาวมากกว่าลูกชาย พ่อแม่มักไม่ยอมให้ลูกสาวได้เลือกคู่สมรสตามความสมัครใจ แต่ต้องการให้ลูกสาวสมรสกับผู้ชายที่มาจากครอบครัวที่ร่ำรวย เพื่อจะได้ไม่ก่อให้เกิดปัญหาด้านเศรษฐกิจในชีวิตสมรส ซึ่งอาจจะเป็นจริงในอดีต ทำให้ผู้หญิงที่สมรสแล้วมีหน้าที่เป็นเพียงแม่บ้านเท่านั้น และต้องอยู่ในโอวาทของสามีอีกด้วย แต่ในปัจจุบันผู้หญิงได้หวั่นไม่ต้องการสภาพในลักษณะนี้อีกแล้ว เธอสามารถทำงานเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัวได้ อยากมีอิสระเสรีที่เหมือนกับผู้หญิงของประเทศพัฒนาทั้งหลาย การสมรสจึงมีความมุ่งหวังที่จะหาผู้ที่จะช่วยแบ่งเบาภาระงานบ้านและดูแลลูก ๆ มากกว่าที่จะมอบภาระทั้งหมดให้เธอเป็น

ผู้ดูแลแต่ผู้เดียว

สำหรับการสมรสกับชาวต่างชาตินั้น ผู้หญิงได้หวั่นจะพรับป่นอยู่เสมอว่า ที่ไม่ยอมสมรสกับผู้ชายได้หวั่นด้วยกัน ก็มีสาเหตุมาจากผู้ชายเหล่านี้จะคร่ำครึหัวโบราณมองดูผู้หญิงเฉพาะด้านความสวยงาม รูปร่างหน้าตา ดูว่าจะมีลูกให้กับตนเองได้หรือไม่ และอยากให้ผู้หญิงที่สมรสแล้วเป็นแม่บ้านดูแลครอบครัวเท่านั้น ผู้หญิงรุ่นใหม่ไม่ยอมรับในเรื่องเหล่านี้ เธอต้องการให้ผู้ชายได้มองคุณสมบัติทางด้านการศึกษาของเธอว่า เมื่อสมรสแล้วจะช่วยภาระทางเศรษฐกิจของครอบครัวได้อย่างไร ไม่ใช่มาอยู่เป็นแม่บ้านเท่านั้น นั่นก็คือ ผู้หญิงรุ่นใหม่ให้ความสำคัญต่อการทำงานมากกว่าการมองหาคู่ครองเสียอีก ซึ่งความคิดในลักษณะนี้จะพบในชาวต่างชาติของประเทศพัฒนาแล้ว ดังนั้นจึงมักพบผู้หญิงได้หวั่นที่มีการศึกษาสูงได้สมรสกับชาวต่างชาติ ทั้งชาวอเมริกันและยุโรปอยู่เสมอ ๆ

การที่ผู้หญิงได้หวั่นยอมอยู่เป็นโสดอย่างถาวรหรือไปสมรสกับชาวต่างชาตินั้น ก่อให้เกิดความวิตกต่อรัฐบาลได้หวั่นอย่างมาก สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อนโยบายประชากรของได้หวั่นในอนาคต การยืดอายุการสมรสออกไปให้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไม่เพียงแต่จะลดอัตราการเกิดของประชากรเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบต่อคุณภาพประชากรด้วย เพราะถ้าหากสมรสในช่วงอายุมากกว่า 35 ปีแล้ว ถ้าหากมีลูกก็มีโอกาสที่ลูกจะมีความผิดปกติในด้านต่าง ๆ มากขึ้นด้วย แต่ถ้าหากผู้หญิงอยู่เป็นโสดอย่างถาวรหรือไปสมรสกับชาวต่างชาติจะทำให้เกิดปัญหาอย่างใหญ่หลวงในอนาคต เช่น มีประชากรในวัยทำงานลดลง ประชากรในวัยชราเพิ่มมากขึ้น รัฐบาลไม่สามารถจัดหาเงินมาดำเนินงานด้านกองทุนสงเคราะห์และการจัดบริการด้าน

สาธารณสุขให้กับประชากรในวัยชรานี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เกิดความเสียหายด้านเศรษฐกิจของประเทศอย่างมหาศาล ด้วยเหตุนี้รัฐบาลได้หันจึงได้เรียกร้องขอให้ผู้หญิงได้ช่วยประเทศชาติด้วยการสมรสในวัยอันสมควร ไม่ควรจะยืดการสมรสให้ยาวนานเกินไปและขอให้สมรสกับชาวไต้หวันด้วยกัน เพื่อให้ชาวไต้หวันสามารถดำรงเผ่าพันธุ์ไว้ได้ต่อไป รวมทั้งยังได้ให้คำแนะนำกับผู้ชายไต้หวันให้เปลี่ยนแปลงค่านิยมของการมีคู่ครองให้เหมาะสมกับยุคโลกาภิวัตน์ ต้องมองผู้หญิงอย่างมีคุณค่า อย่างเพื่อนร่วมชีวิต มิใช่

คนรับใช้ที่จะต้องทำหน้าที่แม่บ้านเท่านั้น

เป็นอย่างไรบ้างครับปัญหาของผู้หญิงในประเทศพัฒนาทั้งหลาย มิใช่เรื่องเล็กน้อยเลยนะครับ แต่เป็นปัญหาระดับชาติทีเดียว ประเทศไทยก็เช่นกัน ขณะนี้กำลังพัฒนาประเทศไปสู่ระบบอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับไต้หวันเชื่อว่าคงจะเกิดปัญหาของผู้หญิงเหมือนกัน ยังไม่รู้ว่ารัฐบาลได้มีการวางแผนดูแลในเรื่องนี้อย่างไร ชักเป็นห่วงอนาคตของประเทศขึ้นมาบ้างแล้ว คงจะต้องติดตามหาข้อมูลมาเสาะสุมกันฟังในโอกาสต่อไปครับ

สถาบันวิจัยสังคม

หน้า 45

คำแนะนำในการเขียนบทความ และการเตรียมต้นฉบับ

วารสารคณะพยาบาลศาสตร์ขอเชิญผู้สนใจส่งบทความวิชาการ หรือบทความวิจัยตีพิมพ์และเผยแพร่ในวารสารคณะพยาบาลศาสตร์ โดยบทความที่ได้รับการตีพิมพ์ ผู้เขียนจะได้รับวารสารจำนวน 2 เล่ม

ประเภทของบทความ

1. บทความทางวิชาการ เกี่ยวกับการเรียน การสอน การบริการทางสุขภาพ หรือความรู้ในศาสตร์สาขาอื่นที่เป็นประโยชน์ต่อวิชาชีพพยาบาล
2. บทความวิจัย เกี่ยวกับสาขาการพยาบาล หรือวิทยาศาสตร์สุขภาพอื่น ๆ ที่เป็นผลดีต่อวิชาชีพ
3. บทความพิเศษ เกี่ยวกับประสบการณ์ ทักษะ ทักษะการปฏิบัติ หรือบทสัมภาษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพ
4. บทความทั่วไป เกี่ยวกับคตินิยม สารคดี บทกวีหรือบทความอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตต่อวิชาชีพและสังคม

ขอบเขต

1. เรื่องที่จะส่งตีพิมพ์ต้องไม่เคยหรือรอลงตีพิมพ์ในวารสารใด ๆ
2. ต้นฉบับที่ส่งจะได้รับการตรวจทาน (review) โดยผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนั้นและต้องผ่านการพิจารณาเห็นชอบจากคณะกรรมการวารสารก่อนที่จะลงตีพิมพ์

การเตรียมต้นฉบับ

1. พิมพ์หน้าเดียวในกระดาษขาวขนาด A 4 จำนวนไม่เกิน 10 หน้า
2. ชื่อเรื่องเขียนทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

พิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง ชื่อผู้เขียนอยู่ใต้ชื่อเรื่องเยื้องไปทางขวามือและกำกับด้วยภาษาอังกฤษตำแหน่ง และสถานที่ทำงานพิมพ์ไว้เชิงอรรถ

3. รายงานการวิจัยควรมีลำดับเรื่องเรียงดังนี้

- บทคัดย่อภาษาไทย
- บทคัดย่อภาษาอังกฤษ
- ความสำคัญของปัญหา
- วัตถุประสงค์ของการวิจัย
- วิธีดำเนินการวิจัยอธิบายถึงกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล
- ผลการวิจัยโดยสรุป
- บทวิจารณ์ หรือ การอภิปรายผลพร้อมข้อเสนอแนะ

- กิตติกรรมประกาศ
- เอกสารอ้างอิง

4. การใช้ภาษา ใช้ภาษาไทยโดยยึดหลักของราชบัณฑิตยสถาน หลีกเลี่ยงการใช้ภาษาอังกฤษในข้อความภาษาไทย ยกเว้นกรณีจำเป็นและไม่ใช้คำย่อ นอกจากเป็นคำที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การแปลศัพท์อังกฤษเป็นไทย หรือเขียนทับศัพท์ให้ยึดหลักราชบัณฑิตยสถาน ศัพท์ภาษาอังกฤษในเนื้อเรื่องภาษาไทยให้ใช้อักษรตัวพิมพ์เล็ก ยกเว้นชื่อเฉพาะให้ขึ้นต้นด้วยอักษรตัวพิมพ์ใหญ่

การเขียนเอกสารอ้างอิง

ให้ใช้รูปแบบของ Publication Manual of the American Psychological Association (APA) คศ. 1994 และการย่อเอกสารให้ใช้ตาม Index Medicus

1. การอ้างอิงเอกสารในเนื้อเรื่อง ใช้ระบบ

นาม ปี เอกสารภาษาไทยเขียนชื่อผู้แต่งและนามสกุล เอกสารต่างประเทศเขียนเฉพาะชื่อสกุลเท่านั้นตามด้วย ปี พ.ศ. กรณีผู้แต่งไม่เกิน 6 คน ให้เขียนชื่อผู้แต่งทุกคน ในการอ้างอิงถึงครั้งแรก และถ้ามีการอ้างอิงถึงอีกให้ใช้และคณะหรือ et. al. ต่อท้ายชื่อผู้แต่งคนแรก แต่ถ้ามากกว่า 6 คนขึ้นไปให้เขียนชื่อผู้แต่งคนแรกตามด้วยและคณะหรือ et. al. ในการอ้างอิงทุกครั้ง เช่น

- Tension headache คือ การปวดศีรษะที่เกิดจากความเครียด (สมพร บุขราทิจ, 2525)

- สมพร บุขราทิจ (2525) ได้กล่าวถึง Tension headache.....

- Gacobs, Willsom and Gells (1987) found that

2. การคัดลอกข้อความ ใช้ระบบนาม ปี หน้าและให้ข้อความที่คัดลอกมาอยู่ใจเครื่องหมาย “...” เช่น

- Case management หมายถึง “ลักษณะการจัดการให้แกผู้ป่วยรายบุคคล โดยพยาบาลจะทำหน้าที่เป็นผู้จัดการของผู้ป่วย” (พวงรัตน์ บุญญานุกฤษ, 2539, หน้า 12)

3. การอ้างอิงท้ายเรื่อง

3.1 เรียงเอกสารภาษาไทยไว้ก่อนภาษาต่างประเทศ

3.2 เรียงตามลำดับตัวอักษรตัวแรกของชื่อผู้แต่งไม่ต้องใช้หมายเลขกำกับ

3.3 ชื่อผู้แต่งภาษาอังกฤษเรียงตามอักษรตัวแรกของชื่อสกุล และถ้าอักษรตัวแรกเหมือนกันให้เรียงตามอักษรตัวถัดไป

3.4 ถ้าผู้แต่งคนเดียวกันให้เรียงลำดับตามปีที่พิมพ์

4. ตัวอย่างการเขียนเอกสารอ้างอิงท้ายเรื่อง

4.1 หนังสือที่ผู้แต่งเขียนเองให้ใส่ชื่อผู้แต่งเช่นเดียวกับอ้างอิงในเนื้อเรื่องและการใช้เครื่องหมายวรรคตอนดังตัวอย่าง

ช่อลัดดา พันธุเสนา. (2536). การพยาบาลจิตสังคมในผู้ป่วยภาวะวิกฤตตามแบบแผนคุณภาพ. กรุงเทพฯ : บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป จำกัด.

Underhill, S.L., Woods, S.L., Forelicher, E.S.S. & Halpenny, C.J. (1989). *Cardiac Nursing* (2nd ed). Philadelphia : J.B. Lippincott.

4.2 หนังสือที่มีบรรณาธิการ

- บรรณาธิการคนเดียว

กำพล ศิริวัฒนากุล. (บรรณาธิการ).(2527).

คู่มือการใช้ยานับสมบูรณ์. กรุงเทพฯ : บริษัทเมดาร์ท.

Sadie, S. (Ed.). (1980). *The new Grove dictionary of music and musicians* (6th ed., Vols. 9-20). London : Macmillan.

- บรรณาธิการหลายคน

อุษณา สุวีระ, พรรณปมา ชูวิเชียร, และสุพัฒน์ วาณิชยกร. (บรรณาธิการ).(2537). *การบำบัดทดแทนภาวะไตวาย*. กรุงเทพฯ : ยูนิตี้พับลิเคชั่น.

McMurry, R. Y., & McLellan, B. A. (Eds.). (1990). *Management of Blunt trauma*. Baltimore : Williams & Wilkins.

4.3 การอ้างอิงเฉพาะบทในหนังสือที่มีบรรณาธิการ

สุวรรณี สุระเศรณีวงศ์. (2526). การรักษาด้วยสารน้ำและ electrolytes ใน อังคาบ ปราการรัตน์ (บรรณาธิการ). *เวชบำบัดวิกฤตสำหรับผู้ป่วยศัลยกรรม* (หน้า 8-29). กรุงเทพฯ : ยูนิตี้พับลิเคชั่น.

Revell, L. (1944). Monitoring and controlling the environment. In M.L. Phippen & M.P. Wells (Eds.). *Perioperative Nursing Practice* (pp. 245-250). Philadelphia : W.B. Saunders.

4.4 อ้างอิงจากปริญญานิพนธ์

ราศรี ลีนากุล. (2528). *มาตรฐานการพยาบาลผู้ป่วยที่ใช้เครื่องช่วยหายใจ*. วิทยานิพนธ์ปริญญา

มหาวิทยาลัย สาขากายภาพบำบัดและ
ศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

4.5 อ้างอิงเอกสารประกอบการประชุม
สัมมนาต่าง ๆ จะต้องใช้ข้อมูลเกี่ยวกับเดือนที่มี
การประชุมสัมมนา และเมืองหรือรัฐที่มีการประชุม
เฉพาะหากชื่อเมืองนั้นมิได้เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

เชอร์ โวจน์แสง. (2535, กันยายน). **ความรู้
ทั่วไปในการเขียนผลงานวิชาการ.** เอกสารประกอบ
การประชุมวิชาการ เรื่องเทคนิคการเขียนการพิมพ์
และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ. ณ มหาวิทยาลัย
สุโขทัยธรรมาธิราช.

4.6 การอ้างอิงจากเอกสารราชการ
หน่วยเวชระเบียน. (2538-2530). **รายงาน
ประจำปี.** เชียงใหม่ : หน่วยสถิติทางการแพทย์งาน
เวชระเบียนและสถิติโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

4.7 การอ้างอิงจากวารสาร

สุนทร ดันทนันทน์. (2531). โรคเบาหวาน
ตอนที่ 1. **วารสารคลินิก**, 4, 197-201.

พริยา ศุภศรี. (2539). ผลงานทางวิชาการ :
คู่มือปฏิบัติการพยาบาล. **วารสารคณะพยาบาล
ศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา**, 4, (1), 29-33.

Powell, J.N., Waddell, J.P. (1989). Multiple
level noncontiguous spinal fractures. **J. Trauma**, 29,
1146-1148.

• บทความต้นฉบับส่ง 2 ชุด พิมพ์ด้วย
โปรแกรม Microsoft window ส่งมายัง

บรรณาธิการวารสารคณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

ด.แสนสุข

อ.เมือง

จ.ชลบุรี 20131

โทร. (038) 390462 แฟกซ์ (038) 745790

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
วารสารใช้ภายในหอสมุด

๒3 พ.ย. 2548